

и нѣкоє прѣдателско око не ꙗ проникнѣло въ наши-тѣ думы.

Обрень остави Недѣ, тя ся затече въ одаж-тѣ Райнинѣ.

— О, вѣр'вамъ, вѣр'вамъ! тѣ сѣ злосторници, тѣ сѣ убийци на тейка, извыка Райна, кога Неда и' приказа сичко. Боже, Боже, що да чинѣ азъ сега?

— Ёдно спасениє, царкыньо, Обрень ми каза да бѣгамъ отъ наши-тѣ враговы.

— Нѣ, азъ не бѣгамъ! Нека мя убиѣтъ, рече Райна на отсѣкѣ. Лице-то и' ся распали като въ полудѣ, дѣх-атъ и' станѣ тежѣкъ, але съ ѣсенъ поглѣдъ обѣриѣ тя очи-тѣ си къмъ иконы-тѣ, и прѣклони прѣдъ нихъ колѣни.

— Царкыньо, продума Неда.

— Остави мя, Недо, да ся помоѣж, рече тя.

Неда глѣдаше на одушевлено-то лице Райнино, и страхъ ѣ съзе.

Въ това врѣме потропа томга-та, Неда побѣгнѣ въ другѣ-тѣ одаж за да скрѣе отъ бабѣ-тѣ свои-тѣ размирены чувства.

— Не щешъ ся намоли, изгѣгниѣ Тула, като влѣзе.

Райна станѣ.